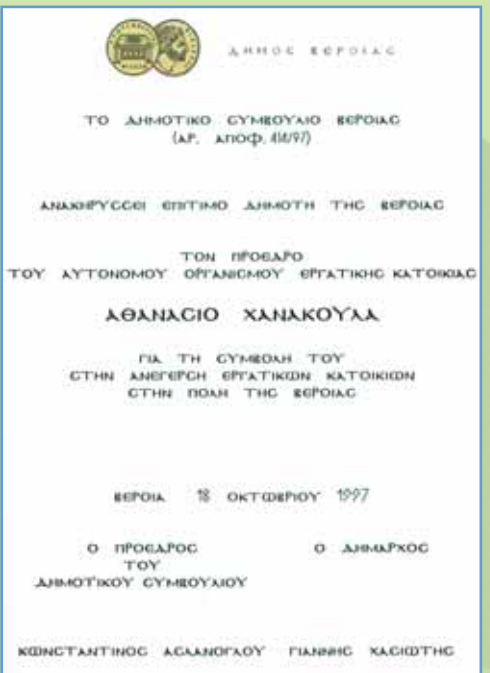

Δημοσιεύματα

Τα ΝΕΑ 16/12/98

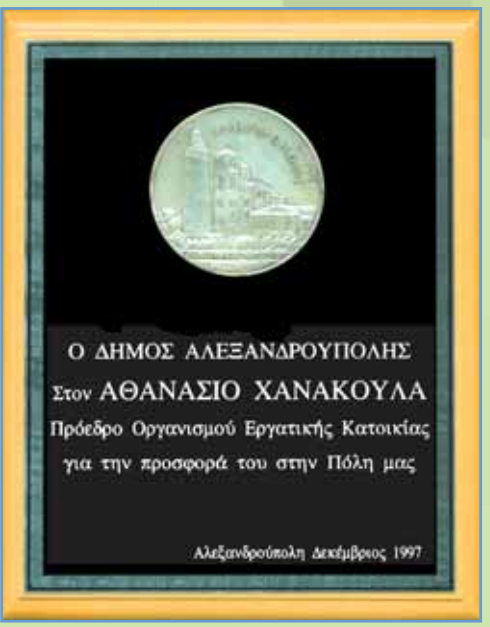
Να πέσει το ταβάνι να με πλακώσει, αν λέω ψέματα. Δεν αποκλείεται, ο πρόεδρος του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας **Θανάσης Χανακούλας** να είναι ο πρώτος πρόεδρος (άντε γενικός γραμματέας) του πρώτου εν Αθήναις Συλλόγου Φίλων **Στέλιου Καζαντζή!**

Καθημερινή 24/10/99

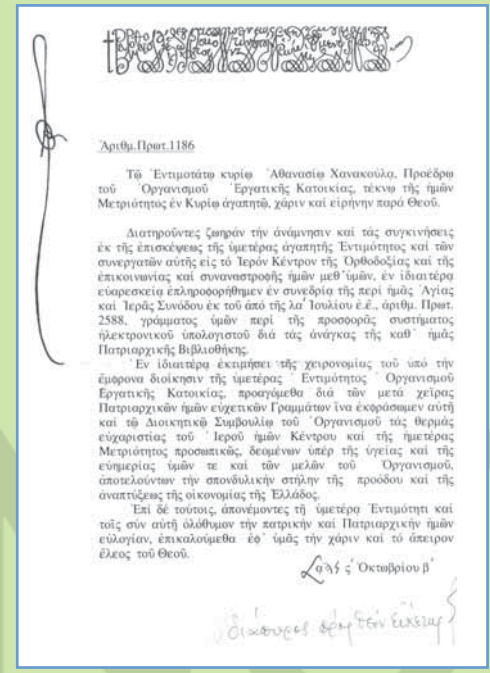
...που χρόνο οργανισμό Εργατικής Κατοικίας που αναδείχτηκε την τελευταία πενταετία για την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ στον πλέον επιτυχημένο φορέα άσκησης κοινωνικής πολιτικής.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Εφημερίδα **Εάνθη** 18/2/97

Επιστολή Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαίου

Οικονομικός ταχυδρόμος 2/2/95

Θετική η συμβολή του ΟΕΚ

...το ΟΕΚ δούλεψε, με τις μεθόδους, με τις μεθόδους, με τις μεθόδους...

Σημαντικό είναι το έργο του ΟΕΚ

Του ΙΑΣΟΝΑ ΣΤΡΑΤΟΥ (*)

Εδεσσαϊκή 27/6/98

Επενδυτής 23/1/99

Αγαπητοί φίλοι,

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Νέο Ψυχικό. Έχω να πω σε σας, τους κατοίκους αυτής της πόλης, εσάς που μεγαλώσαμε μαζί ή εσάς που είσατε η επόμενη ή σημερινή γενιά, μια ιστορία. Μια ιστορία γεμάτη εικόνες από το παρελθόν, για ένα παιδί που μεγάλωνε σε μια γειτονιά από εκείνες της παλιάς Αθήνας, λίγο πιο έξω από το κέντρο, λίγο πιο πίσω από τα λιμπερά, ακριβά γειτονικά προάστια και πήγαινε Δημοτικό Σχολείο στην παράγκα, με την λιμαρινένια στέγη και τους γύψινους τοίχους.

Ένα παιδί που έτρεχε στις αλάνες παίζοντας ξυλίκι, που ψώνιζε με πίστωση από το μπακαλικάκι του Καραχάλη στην οδό Καραϊσκάκη, που αγόραζε ζωγραφιές από το ψιλικατζίδικο της κυρά Ολυμπίας στην οδό Παρίση, που είχε σαν στέκι το σουζέρι του Κανέλη στην 25η Μαρτίου, όπου συναντούσε κάθε μέρα τους φίλους του και επί ώρες μιλούσαν, γελούσαν, πειράζανε τους γείτονες και κοροϊδεύανε την γραφική ταιγκούνα, την κυρά Βασιλίω, στο «παντοπωλείον» της οδού Μισαύλη.

Το παιδί αυτό πλενόταν στην αυλή του πατρικού του σπιτιού μετρούσε τις δεκάρες και λέρωνε τα πολυτίμητα παπούτσια του στις σκόνες των χωματόδρομων. Όμως όταν έτρεχε στον δρόμο άνοιγε διάπλατα τα πνευμόνια του στον καθαρό μυρωδάτο αέρα, όταν άπλωνε το χέρι του έβρισκε πάντα δίπλα ένα φίλο, κι όταν δεν είχε φράγκο στην τσέπη έβρισκε πάντα κάποιον πρόθυμο να «τα γράψει στο τεφτέρι του».

Το παιδί μεγάλωσε. Κι η γειτονιά του το ίδιο. Το παιδί μορφώθηκε κι η γειτονιά του εκσυγχρονίσθηκε. Τώρα το παιδί δεν ανησυχεί μήπως δεν έχει στην τσέπη του λεφτά. Τα «ακριβά» του παπούτσια δεν σκονίζονται όταν περπατά στους ασφαλτοστρωμένους δρόμους.

Από τις αλάνες, στην κοινωνία των γυαλιστερών εμπορικών κέντρων

Μια διαδρομή στο χρόνο και στην ιστορία του Νέου Ψυχικού

Το πολύ - πολύ να δυσκολευτεί στο παρκάρισμα, μπροστά από το γυαλιστερό εμπορικό κέντρο, το φτιαγμένο από μέταλλο και γυαλί, όπου δεκάδες αστραφτερά μαγαζιά περιμένουν να του πουλήσουν τα «σινιέ» μοντελάκια τους.

Οι ρίξεις «τεφτέρι» ή «ξυλίκι» είναι παντελώς άγνωστες στα παιδιά του, που χαζεύουν μπροστά στον τελευταίο εσοδείας ηλεκτρονικό υπολογιστή.

Μόνο που όλα αυτά, κατά περίεργο τρόπο, του αφήνουν μια αίσθηση κενού στο στομάχι και μια πικρή γεύση στα χείλη. Όταν πηγαίνει στο ακριβό σουπερ μάρκετ, κοιτάει τους δρόμους και δεν βλέπει ούτε μια παρέα παιδιών. Κυρίζει το κεφάλι γύρω του και το βλέμμα του συναντά λίγα δείγματα πράσινου για να αναπνεύσει. Τρομάζει από το κορνάρισμα του επιθετικού οδηγού, που θεωρεί τους πεζούς αδικαιολόγητο εμπόδιο στο δρόμο του. Παίρνει βαθιά ανάσα και μια μυρωδιά καυσαερίου και καταλήτει τον πνίγει.

Προχτές ένωσε αμήχανα όταν έβλεπε την κόρη του να μιλάει με τις ώρες στο κινητό τηλέφωνο και τον γιο του να χάνεται στην «μαγεία» του Internet. Και αισθάνθηκε υπόλογος απέναντι τους, ενθυμούμενος πόσο μέτρησε για αυτόν το στέκι της κυρά Ολυμπίας ή το σουζέρι του Κανέλη και πόσο διαφορετικός θα ήταν χωρίς τις μικρές αυτές καθημερινές χαρές των παιδικών και νεανικών του

χρόνων. Ένοιωσε ακόμα πόσο υπόλογοι είμαστε όλοι απέναντι στα παιδιά μας για την άνεση που τους παρέχουμε, χωρίς ωστόσο να διαφυλάττουμε μια ελάχιστη, έστω, ποιότητα καθημερινότητας. Γι αυτήν την χωρίς μνήμες αφθονία, γι αυτήν την ανάπτυξη χωρίς πρόγραμμα και σχεδιασμό.

Το αθλητικό παιδί του Νέου Ψυχικού και σημερινός πατέρας διερωτάται πως μπορούμε να διαμορφώσουμε, για τα παιδιά μας μια κοινωνία με οικονομική άνεση. Ταυτόχρονα όμως και με την προσωπική επαφή, μια κοινωνία ευημερίας που δεν θα επενδύει μόνο σε οικονομικές αξίες, αλλά και στο όνειρο.

Στο χέρι μας είναι να περισώσουμε ότι ακόμα απομένει, να καταστρέψουμε ότι πηλώνει την πόλη. Να εξασφαλίσουμε στα παιδιά μας ελεύθερους χώρους για να τρέξουν, να γνωριστούν, να παίξουν, να δημιουργήσουν. Να εκμεταλλευτούμε κάθε γωνιά, για να φυτέψουμε ένα δένδρο, να κυνηγήσουμε την αυθαιρέσια, την ασιδωσία και τον ωχαδερφισμό, να δώσουμε νέα πνοή στη γειτονιά και την πόλη.

Έτσι ως παραφράσουμε τον τίτλο του βιβλίου του Αντώνη Σμαράγκη «Ζητείται εθνίς». Εμείς ήμε «Υψάριξε εθνίς».

